tegorickým předpisem je užívateli silostroje uložena povinnost postarati se o to, aby značky byly vždy čitelné, a to výslovně i tenkráte, když následkem zvláštních okolností — blátivosti cesty — jest k tomu účelu třeba, aby značky i za jízdy byly často očisťovány. Skutková podstata přestupku tohoto předpisu jest tedy dána, neučinil-li užívatel silostroje opatření takové, aby značky zůstaly stále čitelné.

V daném případě oznámili četníci, že automobil st-lův nebyl na přední straně opatřen značkou, resp. jak se praví ve druhé zprávě, že značka nebyla vůbec viditelna. V těchto zprávách měl žal. úřad stejně jako úřad první stolice po názoru soudu dostatečný základ pro závěr, že st-l opomenul učiniti takové opatření, jaké mu cit. nařízení ukládá, to jest značky čistiti tak často jak se zřetelem k stavu cesty bylo třeba, aby značky zůstaly čitelné.

Č. 6133.

Policejní právo trestní. — Administrativní řízení: I. * Přestupku § 11, věty 2. nař. č. 96/1854 dopouští se také ten, kdo způsobem tam uvedeným projevuje nechuť k státní formě republikánské. — II. * Ustanovení § 20 zák. na ochranu republiky (č. 50/23) nebylo derogováno ustanovení 2. věty §u 11 nař. č. 96/1854, stíhající demonstrativní jednání, kterým se projevuje »nechuť k vládě nebo nevážnost k jejím nařízením.«

(Nález ze dne 9. prosince 1926 č. 25.562.)

Věc: Josef K. ve V. B. proti zemské správě politické v Praze o přestupek §u 11. nař. z 20. dubna 1854 čís. 96 ř. z.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nálezem osp-é ve S. byl st-l uznán vinným přestupkem § 11 cís. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., jehož se dopustil tím, že 17. července 1923 při hádce s domkařem Václavem D. pronesl hanlivý výrok o republice a byl odsouzen dle § 11 cit. nař. k pokutě 50 Kč, pro případ nedobytnosti do vězení 5 dnů; nař. rozhodnutím nebylo odvolání z toho nálezu vyhověno z důvodu, že výpovědí svědků jest prokázáno, že st-l dne ... při hádce s domkářem Václavem D. na místě veřejném pronesl výrok: »Ty jsi republikán soused? Na .... na takovou republiku!«, kterýmžto výrokem dal na jevo svůj odpor vůči státu čsl. Jest tedy v jeho jednání dána skutková podstata přestupku 2. věty § 11 cit. cís. nař. — — — —

Stížnost namítá, že ve smyslu cit. cís. nař. jest trestné pouze demonstrativní jednání projevující odpor proti vládě nebo nevážnost vůči jejím nařízením, tedy proti představitelům státní moci, nikoliv proti státu samému. V tomto směru nss uvážil, že výrazem vláda bývá označován nejen soubor orgánů státní moci, nýbrž i organisace této moci, t. j. státní forma sama. Po té stránce poukázati jest na terminologiii zákona trestního z r. 1852, který mluví jednak o orgánech vlády (§§ 300, 492), jednak o vládní formě (§§ 58 a 65 a). Jestliže cís. nař. č. 96 z r. 1854, časově trestnímu zákonu velmi blízké, užívá v § 11 výrazu »vláda« o sobě, jest odůvodněno míti za to,

že tím zahrnuje oba pojmy svrchu vytčené, že tedy trestní sankci stanoví na demonstrativní projevování nechuti jak proti orgánům státní moci tak i proti vládní formě. Neshledal proto nss nezákonnosti v tom, jestliže žal. úřad také projev odporu proti republice jako vládní formě státu čsl. subsumoval pod trestní normu § 11 uvedeného cís. nařízení. Tento výklad jest ostatně také s patrným účelem a úmyslem předpisu toho v úplné shodě.

Stížnost dovozuje dále, že výrok st-li za vinu kladený mohl by zakládati jediné skutkovou podstatu přestupku § 20 zák. z 19. března 1923 č. 50 Sb., ohledně něhož však trestní řízení soudní bylo zastaveno.

Ani v tom nemohl nss dáti stížnosti za pravdu. Přestupku § 20 cit. zák., jehož trestání náleží ovšem soudům, dopustí se, kdo potupí jméno republiky. Ustanovením tím nebylo však po názoru soudu derogováno předpisu § 11 cís. nař. z r. 1854, jímž byl za delikt policejní prohlášen demonstrativní projev nechuti proti vládě t. j. jak bylo vyloženo, také proti vládní formě. Nelze zejména uznati, že by tento předpis byl s uvedenou trestní normou zák. č. 50 z r. 1923 v rozporu a že by tudíž podle § 41 zák. toho byl onen předpis § 11 cís. nař. z r. 1854 jen z části zrušen. Jestliže však vydáním zák. č. 50 z r. 1923 nepominula kompetence policejních úřadů k trestání činů, jež zakládají skutkovou podstatu přestupku cís. nař. z r. 1854, nemohl nss nalézti, že by nař. rozhodnutí bylo nezákonným proto, že trestní řízení soudní proti st-li zavedené pro přestupek § 20 zák. č. 50 z r. 1923, bylo zastaveno. — — —

Č. 6134.

Veřejní zaměstnanci (Slovensko): * Bývalý župní zřízenec na Slov., který po převratu jmenován byl nejprve v r. 1920 výpomocným a pak v r. 1925 definitivním zřízencem čsl. správy politické, nemá podle § 10 zák. č. 126/20 nároku na započet doby ztrávené v župní službě.

(Nález ze dne 10. prosince 1926 č. 19.435/25).

Prejudikatura: Boh. 3281 a 3844 adm.

Věc: Jan J. v N. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran započtu služební doby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l, jenž byl župním zřízencem ode dne 1. května 1897 — do převratu v býv. státu uh. — byl min. pro Slov. dekretem z 1. prosince 1920 jmenován dočasně kancelářským sluhou při županském úřadě v Nitře. Dekretem téhož úřadu z 23. června 1922 byla mu podle zák. č. 222/1920 propočtena služ. doba podle postupových lhůt stupnice denního platu, stanovených vl. nařízením z 27. února 1920 č. 128 Sb. pro výpomocné zřízence státní, při čemž mu započtena též župní služba zřízenecká ode dne 1. května 1897 do dne 30. listopadu 1920 v délce 23 let, 7 měsíců; dekret obsahoval doložku, že jakmile bude st-l jmenován def. zřízencem státním, propočítá se mu jeho předešlá doba služební podle předpisů platných pro tyto zřízence.

Dekretem téhož min. ze 6. května 1925 byl st-l podle § 10. zákona 126/1920 jmenován def. úředním zřízencem politické správy na Slov.